

Суровостта на Исус Христос

Славата на Исус Христос е, че Той никога не е в синхрон със света и затова винаги е от практическо значение за света. Ако пасваше добре, би бил безполезен.

Усилието да се преправи Исус от Библията така, че да влезне в духа на едно поколение, Го прави посредствен в друго. По-добре да Го оставим да бъде такъв какъвто е, защото често най-голяма нужда имаме от нападателната страна на Исус.

Ние трябва да се вслушаме в зашеметяващата суровост на Исусовата милост. Тя е карала хората да се удивляват в Неговия ден. Дори враговете Му признават, че Той е удивително безразличен към чуждото одобрение. Ние сме склонни да се тревожим прекомерно дали другите ще одобряват начина ни на говорене. При Исус няма такова нещо. (Лука 20:21) (Йоан 7:46) Състоянието на света, което прави идването на Христос необходимо, е толкова лошо, че Исус прибегва към шокиращ език, за да заостри вниманието на слушателите.

Безжизнеността е сатанинска, защото Сатана е духовен убиец на човека още от началото.

Има едно решение за духовната смърт: Исусовата заместителна смърт. Състоянието на човешкото сърце ще доведе до вечно наказание за тези, които не приемат лекарството, което Христос донесе. Затова Исус не щади деликатните чувства когато предупреждава за ада. Той обяснява със спираща сърцето логика, че обикновените земни опасности- като да бъдеш убит-са нищо в сравнение от опасността от ада. (Лука 12:4-5) Очевидно следва, че ужасяващите бедствия в този свят, без значение колко са болезнени, не са най-големите трагедии. Далеч по-зле ще е ако не избегнеш ада чрез покаяние и вяра.

По много несентиментален начин Исус говори за тази съдбоносна истина на хора, които поставят най-лошите си страхове на неправилното място. Исус ще ни покаже пътя за Небето независимо дали можем да го понесем или не. (Матей 5:29)

И не е учудващо, че казва: "Тясна е портата и стеснен е пътят, който води към живот, и малцина са онези, които ги намират" Не са много тези, които ще се доверят на Христос така дълбоко и ще ценят Небето толкова високо, че смятат очите, ръцете и живота си за по-малко ценни от приятелството си с Исус в Рая. Но Той не отстъпва. Настоява за тесния път.

Ако това не звучи като служението на Принца на Мира, разберете, че Неговата цел не е мир с неверието и непослушанието. Това са враговете, които трябва да бъдат унищожени, за да не унищожават те.

Молитва

Господи, одебели кожата ни. Не да бъдем по-малко нежни, но да не се обиждаме лесно.

Премахни склонността ни да се самосъжаляваме. Дай ни силно желание за истината, която е по-силна от нашата вродена страст да бъдем хвалени. Прости ни, Татко, че наричаме думите нелюбящи само защото са сурови. Прости ни, че приписваме злонамерени мотиви на хора, когато не знаем техните мотиви. Помогни ни да се учим от Исус кога да бъдем твърди и кога да сме нежни.

Пази ни да не оправдаваме обикновения човешки гняв с тежките думи на Исус.

Но не ни позволявай да ставаме толкова сантиментални, че да не можем да кажем твърда дума когато трябва.

Удивляваме се на думите на нашия Господ Исус. Никой никога не е говорил като Него.

Прекланяме се пред Него и затваряме устата си. Силно желаем Той да говори-и да говори когато поиска.

Ние сме мълчаливите ученици, Той е безгрешният Учител. Заемаме мястото до краката Му. Татко, направи с нас това, което Ти харесва. Имай милост към нас-твърдо или нежно-и ни води към вечната Ти радост. В името на Твоя Син, нашия Господ Исус, амин.

Джон Пайпър